

Büyük Buluşma

– EDİP GÜL · 21 Mart 2023

Büyük Buluşma 1

Erzurum Üniversitesine kayıt olduğum günleri hatırladım yeniden. Bir gece sonu karanlık henüz dağılmadan varmışım şehir içindeki otobüs yazıhanesine. Hava açıp karşıdaki kıraathane açıldığında ben de çay içmek üzere vardım oraya. Bir çay geldi, yanında akide şekeri vardı. O zamanlar şeker kıtlığı vardı. 1974 yılı. Ambargonun ve kuyrukların sürdüğü yıllar. Ben şekeri bardağın içine attım. Ocakçının kaşık getirmesi için işaret ettim. Bana öfkeli bakışlar fırlattıktan sonra çay kaşığı getirdi. Bu anımı hiç unutmadım.

Sonra kayıt, eğitim başlaması vs. Kalacak yer sorunu başlamıştı. Hocamın tavsiyesiyle öğrencisi Beşir'le kiralık ev aramaya başladık. Hiç kimse bekâr öğrenciye ev vermeye yanaşmadı. Biz ümidimizi kaybederek memlekete döndük. Bu ev arayış sürecinde Vakıflar yurdunda kalmıştık. Orada Aziz Bayındır ve Faruk Beşer de kalıyor, yaz tatilinde evlerine gitmeyip burada eğitimlerini sürdürüyorlardı. Faruk hoca klasik medrese eğitimi alıyor, Aziz ise kendi kendine meal çalışması yapıyordu sanırım.

Bir müddet sonra Araştırma hastanesinin yurt olarak tahsis edildiğini duyarak Erzurum'a döndük. Bu arada MTTB şubelerini arayarak bulduk. Kapısı kapalıydı. Neden sonra bu kapının açıldığını yeni bir yönetim sayesinde faaliyete başlandığını duyarak bu faaliyetlere katıldık. Yönetimde başkan olarak Mustafa Ateş göze çarpıyordu. Diğerlerini şimdi hatırlamıyorum. Ömer Dinçer'in Orta Öğretim Başkanı olduğunu arkadaşarımdan birinin sayesinde hayal meyal hatırlıyorum. O Ramazan başlatılan iftar programlarının teşkilatın canlanmasında önemli bir yeri olduğunu sanıyorum.

Mehmet Kahraman ve rahmetli Selahaddin İpek'in Sezai Karakoç anlatımlarının benim kültür hayatımda

büyük yeri olduğunu düşünüyorum. Daha sonra onlar vasıtasıyla devam ettiğim aramızda edebiyat evleri dediğimiz evlerdeki Sütun okumaları benim için önemliydi. Orada Beşir Atalay ve Nazif Gündoğan'ı tanıdım. İsmet Özel'le ilgili bir anım da bu evlerden birinde geçmiştir. Nazif beyin ısrarıyla o akşam Cinayetler kitabının anlatımı sonrası 'neden bu ad, neden Cinayetler kitabı' diye sorduğumda ağlaması beni utandırmış, Nazif beyin beni kullanmasını yadırgamış, kendimi suçlu hissetmişim. Her köşe başında cinayet işlenirken diye cevaplamış, her halde sağ sol cinayetlerini kast etmişti. Belki de manevi cinayetlerden bahsediyordu.

2. yıl hastaneden çıkarılmıştık. Tekrar barınma problemi başlamış, bu yüzden ben de eğitime geç intikal etmişim. 2.Yurtta misafir edildim. Ne olduysa orada oldu. Ülkücüler misafiri olduğum Hüseyin Selçuk'a saldırmışlardı, ama ben yaralanmıştım. Çünkü olaydan habersizdim, o ise hazırlıklıydı. O sopayla onlara karşı saldırı yaparken gürültüye uyanan bana bıçak atmışlardı. Bense deprem oldu sanmıştım. Şalterler kapatılmıştı. Baskıncılar şalteri kaldırıp elektrikleri verince başımdan sıvı bir şeyin aktığına tanık oldum. Yanıma gelenler benim yaralı olduğumu fark edip hastaneye götürdüler. Dr. Azem başıma 3 dikiş attı. Ama benim psikolojim bozulmuştu. Bu korkakça saldırı beni olumsuz etkiledi.

Ben bir şekilde bu eğitimi sürdüremedim. Yıllar sonra İstanbul Üniversitesi Edebiyat fakültesini bitirdim. Ama Erzurum geçmişim beni hiçbir zaman bırakmadı. Yıllar sonra bu buluşmalara katılmaya başladım. Abim Muhammet Karaosmanoğlu, Kocaeli Büyükşehir belediye Başkanı'nın kardeşi, İzmit İmam hatip lisesinden arkadaşımız Hüseyin ve Sefer Sarı'nın etkisiyle bu gruptan kopamadım.

Birkaç buluşmaya katıldım. İstanbul, Adapazarı ve İzmir buluşmaları, en son Kayseri buluşması... İzmir buluşması olumsuz etkilemişti beni, sonrakilere katılmamı engellemişti. Ama bu kez tam tersine bundan sonra sağlığım ve imkânlarım elverdiğince katılmak istiyorum.

Bu büyük buluşma, -ben böyle diyeceğim- ev sahiplerinin misafirperverliği biz utandırdı. 4 gün bize cennetten bir hayat yaşattılar. Bunca sığağa rağmen bu misafirperverlik biz adeta kuşattı. Hayatımızı gül bahçesine çevirdi. Tekir yaylasının havası, kopaz şelalelerinin serinliği bu misafirperverliğinin yanında sönük kalır. Kerem sahibi Mustafa Söke MTTB başkanlık günlerini yeniden bize yaşıyor, Hüseyin Eren Kuddusi babanın torunu olmanın verdiği ahlak değerlerle hizmetin alasını sergiliyor, Lütfullah Cebeci titrine bakmadan bizi kapıda karşılıyordu. Celaleddin İzgördü sürekli koşturuyor, hizmet ve himmetini aşkla yayıyordu. İsimsiz kahramanları burada zikredemeyeceğim. Hem zaten ben de kendilerini öne çıkarmadıkları için onları tanıyamıyorum.

Bu birinci yazı olsun. Gördüğüm yerlerin güzelliklerini ikincisine saklıyorum. Hepsine teşekkür ediyorum. Allah hepsinden ve hepimizden razı olsun.

Ahmet Kemal

Kayıt Tarihi : 25.7.2017 19:03:00

Şiiri Değerlendir